

saa af den Grund, at den Gang Udtalelsen fremkom, blev den debatteret Landet over og var Genstand for meget livlig Omtale, uden at den højtærede Minister gjorde Indsigelse.

Den højtærede Finansminister var saa ivrig for at faa at vide, om jeg vilde stemme for Finansloven eller ikke. Ja, selvfølgelig vil jeg stemme for Finansloven. Det er jo netop det ejendommelige ved den højtærede Regerings Stilling, at den for overhovedet at faa en Finanslov gennemført er nødt til at stole paa, at de, som den betragter som sine Modstandere her i Tinget, ville stemme for den, fordi den formoder, at dens egne allierede ikke ville gøre det. Det er jo netop det uhyre pudsige ved hele Stillingen.

Dernæst vil jeg sige blot en Ting. Jeg skal senere komme tilbage til, hvad den højtærede Minister har sagt; men jeg vil nu blot sige en Ting. Naar den højtærede Finansminister kalder det en Finansplan at henvise til, at det nok skal lykkes Regeringen at faa Militærudgifterne nedbragte til det halve i Overensstemmelse med det radikale Venstres Forslag, skal jeg ikke karakterisere dette. Det skal jeg undlade at gøre. Enhver vil jo se, hvad Realitet der ligger i det. Det er jo den rene og skæreste Fantasi at tro, at den højtærede Regering med et Parti paa 5—6 i Landstinget skulde være i Stand til at faa de Love, hvorom der har samlet sig et saa stort Flertal deroppe og et ret betydeligt Flertal i dette Ting, gjort om paa et saa radikalt Grundlag. Det er jo at henvise til et rent Fantasibillede, og det kan ingen for Alvor kalde en Finansplan.

Dernæst, det pointeres saa stærkt, at de Herrer ere bundne til de militære Bevillinger paa Grund af deres Forgængeres Dispositioner. Nej, det meste deraf have de selv paabegyndt, saaledes at de nu ere ganske nødt til at opføre det paa næste Finanslovsforslag. Den højtærede Minister gjorde heller ikke noget Forsøg paa at modbevise min klare, uigendrivelige Paavisning af, hvorfor de ere nødt til at optage Bevillingerne paa næste Aars Finanslovsforslag. Thi de have selv allerede begyndt paa en Del af disse Foranstaltninger. De Herrer have, efter at de ere blevne Ministre, paabegyndt Fundamenteringsarbejderne ved Saltholmsflak-Forstet, de have, efter at de ere blevne Ministre, foretaget forberedende Jordarbejder ved Charlottenlundfortet, de have købt Jord ude ved Sjælsø og Sønderø til de nye Rekrutlejre

og paabegyndt deres Indretning. Havde det været Alvor, højtærede Finansminister, havde De opløst Rigsdagen og sagt: Vi ville ikke røre ved de militære Bevillinger eller kaste flere Millioner i Vandet. Vi appellere til Vælgerne, som vi saa ofte have forlangt, at vore Forgængere skulde gøre.

K. M. Klausen: Her paa Rigsdagen beskæftige vi os hvert Aar med 3 Finanslove eller 3 Finansaar: vi have i Aar Regnskabet fra det foregaaende Aar 1908—09, vi have det indeværende Aars Finanslov, den, hvorunder vi leve, og vi have den Finanslov, der skal være gældende for næste Finansaar. Hvor som helst vi vende Blikket paa denne 3-aarige Periode, ser det trist ud. Regnskabet viser et Underskud paa 14 Mill. Kr. for det foregaaende Aar. Finansloven for indeværende Aar viser et Underskud paa 45 Mill. Kr., og for det kommende Aars Finanslov maa man regne med et Underskud paa henved 30 Millioner. Det vil for Finansperioden 1908—11 sige, at Statskassen vil faa et Underskud paa nogle og firsindstyve Mill. Kr. Det ser trist ud, Statens finansielle Stilling er baade mørk for og mørk bag, og alle ere enige om, at en saadan Tilstand umuligt kan vedblive i Længden.

Aarsagerne til, at Tilstanden ser saa sort ud, ere forskellige. Der er nogle af disse Aarsager, vi ikke raade over, der er andre, der maa betegnes som selvfor-skyldte, overfor hvilke Regering og Rigsdag have Skyld. Blandt de Aarsager, vi ikke selv raade over, vil jeg henregne Konjunkturerne eller de saakaldte daarlige Tider. De indtræde periodisk, men synes at indtræde med stedse kortere og kortere Mellemlum, og jeg tror, at saadanne Nedgangsperioder ville vedblive, saa længe vi leve under den Samfundstilstand, hvori vi befinde os for Øjeblikket. Saa længe det er den kapitalistiske Samfundsstat med dens deraf følgende Udbygning, der er raadende, ville vi komme til at leve under saadanne stærke Konjunktursvingninger. Vi blive først fri for dem, naar vi en Gang naa hen til den socialistiske Stat.

Den nuværende Nedgangsperiode har pint og plaget og forarmet mange Mennesker. Det er hele Samfundsklasser, der have følt dens Tryk: vor Handelsstand, vor Industri, vort Haandværk, vor Skibsfart. Den har ruineret Tusinder af Hjem og skabt Lidelser, Sorg og Savn, Uro og Ængstelse og Ruin af mangfoldige Hjem, og det er naturligt, at den i det hele har